

Το αγιασμένο σώμα- πηγή της ακτίστου Χάριτος του Θεού

/ [Γνώμες](#)

“Νοῦς ὑγιῆς ἐν σώματι ὑγιεῖ”, εἶναι μια ευρέως διαδεδομένη φράση. Προέρχεται από τον Ρωμαίο σατυρικό ποιητή Γιουβανέλη και απ’ αυτόν την δανείστηκαν στη γλώσσα τους και οι αρχαίοι Έλληνες.

Του Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη

Πολιτικού Επιστήμονος-Θεολόγου

Προϊσταμένου Ι. Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου

Με την φράση αυτή τονίζεται η ιδιαίτατη αξία της σωματικής άσκησης, η οποία βοηθάει και στην “υγεία” του νου. Γι’ αυτό και οι αρχαίοι Έλληνες φρόντιζαν τα τέκνα τους από την παιδική τους ηλικία να γυμνάζονται. Ήδη από τον 6ο αιώνα π.

Χ. μαρτυρείται η ίδρυση των πρώτων “γυμνασίων”, κατεξοχήν χώρων σωματικής εξάσκησης. Αποτελούσαν δε για τους νέους και εκπαιδευτικούς χώρους, αφού στόχευαν στο να συνδράμουν στη σωματική και νοητική ανάπτυξη της νέας γενιάς. Άρα κατανοείται η προσοχή που έδιναν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι στο σώμα, προετοιμάζοντας όχι μόνο τους μελλοντικούς πολεμιστές, αλλά και τους αυριανούς ολοκληρωμένους πολίτες.

Ίσως όμως μας γεννηθεί ο προβληματισμός τι σχέση υφίσταται μεταξύ του “σώματος” και της εορτής της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού. Και η απάντηση στον προβληματισμό μας έρχεται από την υμνογραφία της ακολουθίας της δεσποτικής εορτής, η οποία σ’ ένα τροπάριο μας επισημαίνει τα εξής: “Ὡς πέτρα τῷ σώματι σκεπασθείς, τῷ τεθεωμένῳ, τὸν ἀόρατον καθορῶν, Μωσῆς ὁ θεόπτης ἀνεβόα. Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾔσωμεν”. (τροπ. α’ ωδῆς του ὁρθρου της 6ης Αυγούστου) Σαράντα ημέρες πριν το εκούσιο Πάθος Του ο Κύριος μεταμορφώθηκε μπροστά στους τρεις πρόκριτους μαθητές Του, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, αποκαλύπτοντάς τους τη θεϊκή Του δόξα. Προβαίνει σ’ αυτή την ενέργεια προκειμένου να τους ενδυναμώσει για όσα πρόκειται να συμβούν.

Παράλληλα την ώρα της Μεταμόρφωσης στο Θαβώριο όρος εμφανίστηκαν και δυο σημαντικοί προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, ο θεόπτης Μωυσής και ο ζηλωτής Ηλίας. Με την εκεί παρουσία τους ένωσαν “το γράμμα του νόμου” που εκπροσωπούσαν με την περίοδο της Χάριτος που φέρνει ο Χριστός στην Καινή Διαθήκη. Αξιώθηκαν στο παρελθόν να τους αποκαλυφθεί ο “Άσαρκος Λόγος” και τώρα κατά την Μεταμόρφωση γεύονται τον “Σαρκωμένο Λόγο του Θεού”. Ο ιερός υμνογράφος έρχεται και συμπληρώνει ότι ο προφήτης Μωυσής είδε το “τεθεωμένω” σώμα του Χριστού. Το παρομοιάζει με “πέτρα” που σκέπασε τον “Αόρατο”, δηλ. την θεότητα του Ιησού. Πράγματι τόσο ο Μωυσής, όσο και οι υπόλοιποι μάρτυρες της Μεταμορφώσεως αντικρίζουν τον Χριστό με το πανάγιο σώμα Του.

Αυτό το πανάγιο σώμα του Σωτήρος Χριστού πάνω στο όρος Θαβώρ γίνεται πηγή της ακτίστου Χάριτος του Θεού, αφού θεία και ανθρώπινη φύση είναι ενωμένες. Ενώ πριν την γέννηση του Κυρίου πηγή της ακτίστου Χάριτος είναι οι θείες υποστάσεις, ο Τριαδικός Θεός, τώρα πηγή γίνεται και η ανθρώπινη φύση στο Πρόσωπο του Θεού Λόγου. Γι’ αυτό και ο ιερός ευαγγελιστής Ματθαίος κατά την εξιστόρηση του γεγονότος της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος θα γράψει ότι το πρόσωπο του Κυρίου “έλαμπεν ὡς ἥλιος”(ιζ’, 2). Ο Χριστός προσλαμβάνοντας την ανθρώπινη φύση την θεώνει και κατ’ επέκταση θεώνει κατά χάριν και το σώμα Του, καθιστώντας το πηγή της ακτίστου Χάριτος. Ο άγιος Γρηγόριος ο θεολόγος

θα χαρακτηρίσει το σώμα “ομόθεον”. Όσο κι αν υπερβαίνει την ανθρώπινη λογική, είναι μια πραγματικότητα. Βεβαίως σε καμία περίπτωση η θεία φύση δεν απορρόφησε την ανθρώπινη φύση(όπως αντιθέτως διακηρύσσουν οι οπαδοί του Μονοφυσιτισμού), αλλά το σώμα διατήρησε τα φυσικά του ιδιώματα και τα λεγόμενα “αδιάβλητα πάθη”, τα οποία συνεχώς συναντούμε στο επίγειο πέρασμα του Κυρίου. Διότι ο Θεάνθρωπος μέχρι την Ανάστασή Του γεύθηκε σωματικώς τον πόνο, το πάθος, ακόμη και τον θάνατο. Αντιθέτως μετά την Ζωηφόρο Ανάστασή Του όλα αυτά τα απέβαλε, αφού πέρασε από την φθαρτότητα στην αφθαρσία.

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός τίμησε το ανθρώπινο σώμα. Ο ίδιος έλαβε τη σάρκα του Αδάμ. Κατά τη δημόσια δράση Του διαρκώς ευεργέτησε τους σωματικά ασθενείς ανθρώπους. Μήπως δεν εξέγειρε από το κρεβάτι του τον παραλυτικό της Βηθεσδά; Μήπως δεν θεράπευσε τον εκ γενετής τυφλό; Μήπως δεν προσέφερε την ίαση στην πενθερά του αποστόλου Πέτρου; Και πόσα άλλα παραδείγματα ν’ αναφέρει κάποιος ως δικαιολογητικό όρο της ευεργεσίας του Θεανθρώπου προς τους σωματικά αρρώστους. Και το αποκορύφωμα της αξίας που ο Κύριος δίνει στο σώμα, είναι η προτροπή του για συχνή μετάληψη του σώματός Του και του αίματός Του. (“ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον”, Ιωαν. στ’,54). Αυτός που διαρκώς ενώνεται μαζί Του μέσω της Θείας Κοινωνίας, αποκτά τη δυνατότητα από εδώ της βίωσης της αιωνιότητας.

Είναι λάθος στο σημερινό γίνεσθαι να διατυπώνονται αναληθείς απόψεις στο εκκλησιαστικό πλήρωμα περί του σώματος, τη στιγμή που ο ίδιος ο Ιδρυτής της το τίμησε σε υπερθετικό βαθμό. Η Εκκλησία δεν υποβαθμίζει το ανθρώπινο σώμα, αντιθέτως αντιμετωπίζει τον όλο άνθρωπο ως μια ενιαία ψυχο-σωματική οντότητα. Δεν κατηγορεί το σώμα, αλλά κατακρίνει την αμαρτωλή προαίρεσή του. Συνεπώς δικαίως ο απόστολος Παύλος θα αναφέρει πως για να μην περιπίπτει το σώμα του σε αμαρτία: “ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ”(Α’ Κορινθ. θ’,27). Υπέβαλε δηλ. το σώμα του σε συνεχή άσκηση, ώστε να μην είναι ευπρόσβλητο στην αμαρτία.

Δυστυχώς όμως η καθημερινότητα δείχνει ότι το ανθρώπινο σώμα διαρκώς απαξιώνεται. Η έντονη βιαιότητα και η εγκληματικότητα αποδεικνύουν τον πλήρη εξευτελισμό και αφανισμό του ανθρωπίνου προσώπου. Η αγωγή, η άθληση και γενικά η σωματική άσκηση παραπέμπουν όχι στην καλλιέργεια του πνεύματος της ευγενούς άμιλλας και της ενότητας, αλλά στο πνεύμα του ανταγωνισμού, της συμφεροντοκρατίας και της “ανθρωποφαγίας”. Άρα απουσιάζει παντελώς ο σεβασμός και η τιμή του κάθε ανθρώπινου προσώπου με τα ιδιαίτερα χαρίσματά του.

Καιρός λοιπόν να προφυλάξουμε το σώμα μας από κάθε αμαρτωλή ροπή. Με τον

πνευματικό μας αγώνα να υπερπηδούμε τα σκάμματα των παθών μας και διαρκώς να αγιάζουμε το σώμα μας. Από σκεύος ακαθαρσίας να το μεταβάλλουμε σε δοχείο της ακτίστου Χάριτος του Θεού. Έλεγε ο όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης: “Το σώμα του ανθρώπου, τόσο τέλειο! Πίνει νερό, πηγαίνει στο στομάχι, στα νεφρά καθαρίζει το αίμα....Όλα συλλειτουργούν αρμονικά κάτω από την προστασία και την πρόνοια του Θεού!”. Είθε λοιπόν το σώμα μας να το διατηρούμε “ναό του Αγίου Πνεύματος”! Αμήν!

